

TERUG AAN ZEE

Na afscheid van onzen goeden reisgenoot André De Ridder te hebben genomen, vertrokken wij opnieuw naar Knocke.

Wij vonden er onzen Raf, in 't duin, plat op den buik liggend, het hoofd gesteund op beide handen, kijkend naar een klein geel bloemke, dat hier bij duizenden wast. De rust en de grootschheid der Natuur hadden hem zoodanig vervreemd dat onze goede Geo hem moest opfrisschen met een gloedvol gedicht van Verlaine. Alleen de bedreiging van Mon, zijn portret te maken, was bij machte hem te doen opspringen en ons te begroeten.

De zee heeft inderdaad een machtige, gezonde werking op veler karakter en physische gesteltenis.

Door de openbare besturen moest er veel meer gedaan worden om het volk en de volkskinderen, ieder jaar, voor enkele dagen, van de zeelucht te laten genieten. Menigmaal heb ik kunnen nagaan hoe heilzaam de zee op zwakke gestellen inwerkt. Den eersten dag bemerkt men hoe bleek die kinderen er uitzien, maar den tweeden en derden dag ziet men reeds een bosje op hun gelaat verschijnen of worden zij donker als de schaduw van de zon. Het leven aan de zee mag niet alleen aan gegoeden voorbehouden blijven. Het is een ideaal leven, een leven van « *dolce far niente* ! » Men leeft er als God in Frankrijk, eet, speelt, zingt en slaapt. Men groeit en bloeit er ; het masker der dagelijksche bekommernis wordt afgerukt en de goede moeder zee brandt haar merk op grooten en kleinen. Wie aan de zee niet bekomt van zwartgalligheid, neurasthenie, bloedarmoede en zedelijke of lichamelijke uitputting, kan zich beschouwen als door den dood geteekend. Kijk nu eens de kinderen, na enkele dagen ravotten op strand en duin, aan. 't Zijn bloemen geworden, hun huid is geloid. Ook zij die, als ik, om den broode, jaar-in-jaar-uit als koelies moeten werken, vinden aan zee een heilzame opzweeping ; de zuivere, genereuse winden iodiseeren het bloed, versterken de hersens, stalen de spieren, brengen weder zon in het hart en levenslust in de aderen.

En zoo zitten wij te Knocke, levend als allen om ons, onbezorgd, onbekommerd, rustend, genietend.

Er zijn hier te Knocke en in De Zoute, de Engelsche kolonie, thans ook vele Duitschers. In ons hotel « liggen » er wel dertig. Het

moet gezegd worden dat zij zich bescheiden gedragen en, tot heden, heb ik nooit uit hun mond of in hun gedrag iets vernomen of opgemerkt dat voor ons, hun slachtoffers, storend of kwetsend is.

Hun manier van bescheiden te zijn is echter, zooals gansch hun doening, simili. Men merkt hun bescheidenheid op omdat zij bescheiden willen zijn. Een Franschman b. v. is uit hoofde zijner tradities en cultuur hoofsch en beminnelijk. Wanneer echter de Duitschers zich beleefd aanstellen, ruikt men dadelijk den namaak. Het gaat hen niet af, ze zijn te overdreven beleefd. Simili !

Er zijn hier chikke Duitschers, maar er loopen nog meer « zeepbarons », die er door den oorlog bovenop zijn geraakt of hun marken, te elfder ure, hebben omgezet in klinkende vreemde species. Deze onderscheiden zich vooral door wat ik noem hun Simili-manieren, een grove nabootsing van wat bescheidenheid en beleefdheid zijn.

Ik ontmoet, dagelijks, een paar hunner, in de patisserie waar ik koffie ga drinken.

Ze zijn steeds in smoking en, bij hun binnentreden, kletsen zij de twee hielen tegen elkander, wat oud-militairen verraadt. Zij overbluffen de diensters door hun overdreven beleefdheid, zetten zich dan aan hun tafeltje neder en kletsen, luid genoeg opdat ieder een het hooren zou, over zaken en gouden bergen of zij al het geld ter wereld hebben geschopt.

Was hun wederverschijnen aan de kust, eenige jaren na den oorlog, wat schuchter, thans voelen zij zich, Goddank op hun gemak. De meesten hunner zijn rustig en verlangen niets beter dan ook met rust gelaten te worden. De Belgen en hun bondgenooten merken hun aanwezigheid niet eens meer op en ik zeg weer : Goddank ! Het is meer dan tijd dat de menschen elkander als broeders zullen lief hebben, want alléén vriendschap en liefde zijn de eenige waarborgen van een hechten vrede.

*

* *

De zee staat woest. Uit verre diepten, uit het hart van den horizon komen de golven aangezet in dichte rijen, als regimenten in stormpas.

Ze zweepen tegen elkander aan, stoeien, vechten, rollen, zwellen tot onmetelijke baren, optillend met één zwalp bergen van wateren. 't Schuim spat boven de hoogten, toornend ziedend. De oneindigheid ligt vol kuilen en spuwende kraters. Over het geweld van miljoenen kolken liggen de blauwheid der hemelen en de lach der zon. De dag is nog jong, de kusten van Walcheren en de steenen dijk van Zeebrugge staan klaar en helder in de verte, verlicht als akwarellen.

De wind heeft de nevelen van den nacht sinds lang verdreven om 't feest in de groote zee. 't Geluid dondert los, breekt de diepten, scheurt de hoogten, ieder baar is een sterkte, die zich op 't strand stuk slaat in een siddering van trillend schuim. Overal is er gejuich, is er licht en kleur, overal geloei en stormfeest.

Ik sta op 't balkon van mijn kamer en kijk naar die woeste schoonheid en zie een jongeling te water gaan en plots een wanhopig gebaar maken, de handen klauwend naar den hemel rekkend, of hij zich aan de zon wilde vastklampen. Ik hoor een noodschreeuw die mij door merg en been snijdt en dan, dan niets meer. Als een klomp is hij gezonken.

Ik loop naar beneden. De wachter had het gillen om hulp gehoord en, als een held, was hij te water gegaan. Daar lag de levenslustige knaap op het strand, een beetje blauw om den mond en met toeë oogen. Een dokter was met mij ter plaatse, legt het hart bloot, luistert, trekt de oogschelen open. Het is gedaan. Het hart ligt stil, de adem is dood. De dorpsgeneesheeren snellen toe en kunnen, na onderzoek, alleen bevestigen wat de eerste dokter vaststelde.

't Was een Engelsche jongen den avond te voren met zijn ouders aangekomen. Na zijn ontbijt was hij, de onvoorzichtige, vlug naar de zee gelooopen om te baden. Als door den bliksem werd hij geslagen, de maag met bloed gevuld, de hersens leeggepompt. Arme jongen ! Arme ouders !

*

* *

Heden is de zee effen als een droomend meer, stil en rustig na dagenlang razen. De machtige ontplooiing van al haar krachten is verleden en zachtjes huivert zij onder den mist, die als een gazen mantel over haar ligt uitgespreid. De zon boort er doorheen. 't Zal een plezierige dag worden, en warm. De zee rookt. Aan het strand wemelt het van baders en baadsters. Men speelt in het water als op een voetbalplein. Er wordt heen en weer gedraafd en de bal valt pletsend in het nat, stuift, door sterken stamp opgetild, naar omhoog en valt in een bosch van uitgestoken handen. Men roept, joelt, krijscht, schreeuwt in vele talen, waarboven de schrille kreet klinkt van een Chinees als een trompet in een koperen ketel. Ik lig in de zee, over en weder gewiegeld door de deining en scharrel naar iets dat mijn grooten teen vastklemt, met een onbeschaamdheid of het mij sinds jaren vertrouwelijk kent. Plots krijg ik de gansche bende Engelschen, Duitschers, Chineezzen, Borgerhoutenaars en Franzoozen over mij heen. Ik wordt ter neder gedrukt, het dacht mij, in de allerdiepste diepte van de wateren, zoo diep naar den grond als een kerktoeren in de lucht. Ik word overtrappeld, overrompeld, verdrongen, weggesmeten, gejonast. Een geeft mij een trap met

zijn reuzenvoet op den arm, waarbij de reuzentrap van ons stadshuis maar klein hier is. Op enkele oogenblikken heb ik meer zee-water gedronken dan voor mijn gezondheid noodig is. Ik kan mij eindelijk ophelpen, het uitproesten, me schudden als een hond en rond mij heen kijken, wien de groote voet mag toebehooren die mij den arm bijna verpletterde. Onbegonnen werk ! Beter zou ik in een dansend mastbosch een bezemsteel snijden dan hier naar die dooreenwriemelende menigte naar een poot, — pardon, ik zei een poot, want het was er een, — te zoeken. Ik heb me toen hals-overkop tusschen al die leelijke wezens en dieren geworpen en trachtte mijn leed te verzoeten met den schreeuwenden Chinees de helft der zeeën in zijn open mond te kletsen. Zout is de wraak ! Ten overvloede bespiedde ik den dronkaard tot hij genoeg had van de Belgische wateren en trad gelijktijdig met hem uit de zee.

Tot mijn groot spijt bemerkte ik thans dat de man kleine voeten had. Pardon Chinees ! Ik schudde hem de hand tot afscheid en lachend, met al zijn schoone witte tanden, schreeuwde hij mij toe : Good bye ! De Chinees was een Engelschman. Zee en lucht, wind en zand, hadden hem tot een bruin manneke gekalefaterd.

Ik, die de pretentie heb, een menschenkenner te zijn, kon nog geen Engelschman uit een Chinees herkennen.

Maar ik geef het velen te doen, om tegenwoordig, aan zee, een jongeling uit een meisje te onderscheiden. De meeste meisjes hebben een jongenskop. Alleen de Duitschers zijn, op een uur ver, aan hun kletskop te herkennen.

*
* *
*

In den loop van den namiddag ging ik op zoek naar dien «poot». Na lang scharrelen zag ik tusschen een bosch van stoelen, een reus liggen, een echten reus, want nooit heb ik zoo'n manskerel gezien. Hij lag met een serviette over zijn gelaat. Ik kreeg aldus zijn Adonisgelaat niet te aanschouwen. Maar zijn schedel kreeg ik toch te zien. Verbeeld u : een in het ronde afgeschoren kop, loopend van de ooren tot ongeveer een vijftal centimeter van de kruin, die met lang haar was bezet, gelijk bij een clown ; zijn borst was als een muur, zoo hecht en breed, zijn buik opgezet als een baar en, zonder overdrijven, waren zijn beenen wel anderhalven meter lang. Onderaan dit gevaarte stak een koppel voeten rechtop, waar een mier haar gansche vlijtige leven voor noodig zou hebben om den hoogsten teen te bereiken. Dit was hem. Een kerel die de zee deed overloopen. Van onder zijn serviette kletste hij tegen een naast hem zittend vrouwtje, zwart van haar en zoo mager als een konijnenpijp. Aan zijn kop had ik hem reeds als Duitscher geïdentificeerd. De meesten zijner landslieden hebben een excentrieken kop.

óf wel gansch geschoren, óf wel met zonderlinge arabesken versierd. Er loopen er hier ook met een kneveltje à la Chaplin, maar veel kleiner nog, een drie centimeter breed, dat niet eens voor een tandenborsteltje dienen kan.

Ik slenterde, schijnbaar onverschillig, rond het gevaarte, bemerkte in de nabijheid een jongetje dat Belge-vlaggen verkocht, schafte mij er voor een frankske een aan en stak het in 't zand, tusschen de braaien van den reus. Ik bleef toen, een eindje van daar, op uitkijk staan, een half uur, een uur, twee uren, tot heel de bent door de opkomende tij op de vlucht werd gedreven. Ook mijn « poot » kwam in horizontale richting en de Mof stond overeind, bemerkte het vlaggetje, nam het in de hand, bekeek het aandachtig en gilde toen uit : Kolossal !

*

* *

« O neen, mijn dochter, neen, gi niet,
Die derwaerts gaen en keeren niet. »

De troubadoer tokkelt op zijn cither, zingt, met verroeste stem, zijn liedje, danst in 't ronde, zet zich op de hurken, doet aldus als een Kangoeroe, eenige sprongen en de kring van huppelende, stoeiende kinderen doen hem, het uitschaterend, achterna.

De troubadoer is de lieveling van de aan zee verblijvende kinderen. Hij is een oude man met een kinderharte. Goedheid staat op zijn gerimpeld gelaat te lezen en hij zingt met een uitgedoofde tenorstem. Zijn fluweelen kleedij draagt er iets toe bij om zijn aantrekkingskracht te verhoogen. Al de kinderen volgen hem, als eenmaal dezen van Hamelen, den beroemden speelman. De moeders die in een leunstoel op 't strand onder elkander kletsen, kijken een wijl naar hun lieveling en wanneer zij deze bij den troubadoer weten, zijn ze gerustgesteld. Zij zetten hun praatje voort, er niet aan denkend dat, aan zee, een kind nooit onbewaakt mag blijven.

Een kind, een schattig meisje, nog geen twee jaar oud, was den troubadoer van Duinbergen naar Knocke gevolgd. Het is een lange weg voor zulke teedere kinderbeentjes en ten overvloede vermoeide het zich bij dans en gehuppel. Te Knocke was het doodvermoeid, en legde het zich in een put, tegen een baarbreker, te rusten. Het sliep weldra als een roos. Niemand had het gezien en moeder was verre. Toen kwam de zee met haar sirenegeluid, en omarmde het slapend kind in haar kille armen. Bij aftrekkende tij heeft men het lijkje gevonden, een beetje zand lag nog op de lippen en de oogen sliepen in blauwe kringetjes. Het was één beetje vleesch, een lorretje kleeren, een geknakt bloemeke, een pepeltje met witte vlerken dat in 't water aan zijn einde kwam. Al de moeders en de kinderen en de mannen stonden er stom omheen en niemand was er

onder dien ontzaggelijken hoop die niet schreide. Het meisje volgde den zanger, den troubadoer, en keerde niet.

« Heer Halewijn sanc een liedekyn
Al wie dat hoorde wou bi hem syn. »

•

* * *

Er gaat vandaag een stoet uit, een « korte thèse », zooals ons tafelmisje zegt. Er is een stroom van volk. 't Is Zondag en de toeloop voor den stoet is zoo groot, dat hij alleen kan vergeleken worden bij dien, tijdens de carnavaldagen, bij ons, op de Meir. Vele eendaagsche reizigers, die met den pleziertrein zijn gekomen en kenbaar zijn aan hun beste kleederen en het valiesje met mondbehoefden dat zij in de hand dragen. Allemaal blij kermisvolk, lachend en luidop pratend. 't Is Zondagsweer. Er werd confetti verkocht en serpentins en vlaggetjes. Om drie uur kwam de stoet aangereden, aangekondigd door luidruchtig geluid van trompetten en trombonen, waar boven uit, de klopp op de groote trommel dreunt. In een vuurwerk van donderend lawaai stapt de harmonie voorbij. Een klein manneke draagt, voorovergebogen, de grosse-caisse op zijn rug. De vent die achteraan stapt en het tuig bewerkt is een reus die de koperen schijven tegeneen kletst of er zijn leven van afhing en op het ezelsvel slaat gelijk een neger. Telkenmale een slag den omtrek doet dreunen, siddert heel het lijf van het manneke. Geen spier, geen zenuw in zijn gansche lichaam die onbewogen blijven. 't Kan hem echter niet schelen. Kalm verdraagt hij de schokken en bijt op zijn sjiek, werpt hier en daar een oogslag op 't publiek, of hij vragen wil of zoo'n trommel niet het schoonste instrument uit heel dien chaos is.

De stoet is heel verscheiden, afwisselend en vroolijk. Er zijn groepen Hottentotten en negers te zien en ook blanken. Hij wordt gesloten door een karretje waarop tien apen zitten, die leelijke gezichten tegen de menschen trekken, met hun voorste pooten trippelen en al hun tanden laten zien. De stoet wordt overgoten met confetti en serpentins en de dijk ziet er weldra uit als een chaotisch magazijn van snipperlingen. De jongens grijpen de meisjes en de meisjes de jongens vast. De gekleurde rondkens worden in oogen, mond en ooren gegooid, in den kraag gestoken, tusschen de kleederen gedrongen. Onze kolossale Duitscher is haantje-vooruit; hij slaat de helft van de feestvierenden blind en gaat te werk als een bepluimde duivel in een sirooppot, terwijl uit zijn keel heesche kreten klinken of er verroest ijzer in kookt. Maar men heeft den reus toch klein gekregen. Een troep Engelschen hebben er katoen op gegeven en hem zoo geweldig gebombardeerd of de weerlicht

hem om de ooren kletste. Zijn mond en oogen werden onder roffellu-
vuur gehouden, zijn kraag en hemd opengemaakt en daar tusschenin
zooveel confetti gepropt dat hij een buik kreeg als een vat van
Meeus. Toen heeft men hem bij handen en voeten genomen en aan
een lantaarn gebonden, zijn zonderling hoofd met serpentins om-
wonden tot hij op Bacchus geleek. Dan begon de leute. Gansche
drommen kwamen, wierpen hun voorraad confetti in zijn gelaat
en gingen. 't Werd zoo lamentabel erg tot hij een zijner armen
losrukte, in de hoogste stak en riep : Kamerad !

In dit boek heb ik herhaaldelijk over de geliefkoosde bad-
plaats Knocke geschreven. Ik kende Knocke toen het dorpke nog
verscholen lag achter het breede duin. Ik heb het zien groeien,
zich uitbreiden tot een fameuze stad. Er heerscht hier een echte
bouwwoede. De gronden zijn er tot fabelachtige prijzen gestegen.
De prachtige dijk die van hier uit, naar Duinbergen liep en door
de stormen werd stuk gerameid, werd achter het duin gelegd. Tal-
rijke hooge zandkoppen zijn hierdoor verdwenen. De streek heeft
in enkele jaren een gansch ander uitzicht gekregen. Een machtige
hand heeft talrijke met boomen beplante straten — echte boulevards
— uit den grond getooverd, een uitgestrekt vischrijk meer gegraven,
waarop, tijdens het seizoen, door duizenden badgasten bijgewoond,
Venitiaansche feesten worden gegeven, tennispleinen aangelegd,
hotels en villas met honderden gebouwd. Aldus heeft Knocke, links
een uitgestrekte wijk bijgekregen die men Albertplage heeft ge-
noemd. Waarom nu juist die Fransche naam te midden van uitslui-
tend Vlaamsche dorpen ?

Rechts van de gemeente is De Zoute ontstaan, waar « De Lekker-
bek » de uiterste baken is. Een gansche stad is daar verrezen.
Achterwaarts heeft men de golvende lijnen van de duinen behou-
den. De kusttram rijdt thans tot aan den steenweg naar het Haze-
gras. Een nieuwe macadam is afgebakend die het gebied der schor-
ren, waar de malve statice groeit, zal indringen. Groote terreinen
zijn reeds verkocht. Men zal er bouwen, bouwen, bouwen ! Helaas!
De mooiste streek van onze kust, zoo aantrekkelijk om haar ver-
bazend weelderigen plantengroei, haar ontelbare bloemenschatten,
haar plechtige eenzaamheid gaat aldus ook opgeofferd worden.
Als tegenhangster van de Albertplage zal hier de Elisabethwijk
verrijzen. Een nieuwe «Lekkerbek» zal ginds tegen de Hollandsche
grens op dat hooge duin, dat thans nog verdoezeld ligt in den
teederen morgenwind, opgericht worden, die zal staan als de laatste
waker op Belgischen grond. Hierna zal men, misschien, het oude

Zwin overbruggen en de Hollandsche kust inpalmen tot aan den oever der Schelde. Gezegende menschen die zulks zullen beleven !!

* * *

Vandaag ontmoette ik onzen vriend Jef Nellens, met zijn vroolijk, gezond, innemend gelaat. Hij was het die den dijk tusschen Knocke en Duinbergen verlegde, die het meer liet graven en de gansche Albertplage schiep. Als een trotsche leenheer heeft hij zich in zijn meerpaviljoen neergezet ! Jef en ik zijn sinds dertig jaar dikke vrienden, zaten beiden in de «Vlaamsche Wacht», in de alleruiterste linkerzijde en blaasden met al de kracht onzer sterke longen op den vonkenden mutsaard, dat hij in vlammen opging. Wij hebben veel plezier gehad van onze wederzijdsche trouwe vriendschap.

Jef is tot senator opgeklommen, heeft zoo ineens een sprong gedaan dat het iedereen verbaasde.

Maar het senatorschap was niets voor den doordrijvenden geest van Jef en hij heeft dan bij de eerstvolgende verkiezing ook vriendelijk bedankt.

Velen mijner vroegere makkers hebben het tot senator gebracht. Anderen zitten in de kamer van volksvertegenwoordigers. Te Antwerpen ken ik er een viertal : katholieken, socialisten, liberalen. Ze zijn allen, in verschillende richting, thans huns weegs gegaan, naar mate hun persoonlijk gevoelen, hun ambities, hun opvatting. Te Brussel ken ik er zes en in het overige van het land nog een tiental.

Allemaal senator of Kamerlid !! Ze verkeeren aan het Hof en in de hooge kringen, maken herrie of doen zich kennen door hun verstand of hun behendigheid. Allemaal groote lui en ze hebben het druk, ze staan in 't zicht, hebben talrijke relaties.

Mijn goede strijdmakker en vriend Karel Weyler heeft het zelfs tot goeverneur der provincie Oost-Vlaanderen gebracht.

Anderen mijner vroegere strijdgenooten hebben in 't kot gezeten of leefden als ballingen in den vreemde tot een algemeene amnestie hen terug naar hun vaderland bracht.

Ik denk er aan hoe het Rad draait en de eenen naar boven brengt en de bovensten naar onder smijt.

Ik ben eenzaam gebleven, stil levend, zonder passies om mij heen, ver van politiek en den driftigen koers der menigte, eenzaam zoo dat zelfs de minste rimpeling van 't verre woelen mij niet meer beroeren kan.

En ik ben verheugd dat degenen, van wie ik houd, zoo hoog zijn geklommen, op den berg, vlak in de zon, genietend van al het schoone dat ze zien kunnen, tot aan de blauwe einders.

Zoo ook Jef. Hij is een self made man, een der zonnigste karakters die ik ken. 'k Geloof dat hij begon in stadsdienst en vliegen ving in zijn ledige uren. Maar ledigheid was geen oorkussen voor Jef. Hij

had schrik om te beschimmelen en hij trapte de deur open en wierp zich in financieele ondernemingen.

Tijdens den oorlog maakte hij voor onze piotjes bommen die ze dan naar den kop der indringers gooiden, en andere zware pillen, met vergif er in, om ze kapot te maken. Jef was een werker, een stoute ondernemer, iemand met een ruimen blik op breede dingen. Alles liep hem voor de boeg. Zijn werk werd gezegend !

Hij draagt, om beter de einders te kunnen peilen, een grooten hoornen bril, hij heeft het verziende oog van een Amerikaan en in zijn breede Vlaamsche borst, klopt een hart dat voeling heeft met grootsche gebaren.

Wij bleven in het gezegend oord zolang de zon het liefste. Wij lagen in het zand, aten en dronken, sliepen en geeuwden.

O dolce far niente ! Heerlijke tijd van nietsdoen, na een gansch jaar werken ! 's Morgens, of liever tegen den middag opstaan, ontbijten, langs de zee slenteren, een bad nemen, middagmalen, in 't zand slapen, bij Siska of Oscar wafels eten, koffie drinken, avondmalen, in een of andere patisserie gebakjes eten, sigaretten rooken en dan gaan slapen, slapen, slapen als gelukkigen.

Het veranderde ons allemaal ! Geo zei geen sonnetten meer op, Edouard rammelde al het van Geo gehoorde in schromelijke dissonanten dooreen en joeg ons het kippenvleesch op 't lijf, Mon rookte pijpen, Raf kocht pralines en ik at ze op.

Dagen lang en dagen achtereen. Een droom ! Een kostbare, menschelijke materiele droom. Alles zaligheid en poëzij en luiheid en moeheid. Geen boeken, geen dichters, geen schrijvers, geen gazetten meer ! Men had wereld en luchten mogen afbreken, wij zouden nog voor geen hesp een krant hebben verkocht om het nieuws te weten.

Tot we zekeren namiddag de lucht vol schapenwolkjes zagen, hoog drijvend als kristallen bollekens en daarna de wind zuur werd en wij in den nacht gewekt werden door het bijtend geklop van regen tegen onze ruiten.

Adieu ! Schoon weder ! Adieu zee ! Adieu vakantie !

In den volgenden morgen dreven koperen ijsbergen aan den hemel, violette orkaanwolken, gele en vuilroode en rosse koppen, met toornige oogen en ziltige monden.

Toen dachten we er aan dat de Daimler van Edouard sinds zolang in den kelder stond. Wij misten hem aan de ontbijttafel ; maar vijf minuten later hoorden we het geronk van een auto voor de deur en zagen wij de netjes gewasschen en blinkende voituur.

Wij zeiden vaarwel aan het betonnen huis, waar Geo, sinds dien miserabelen morgen helder, stroomend water in overvloed had bekommen en dit afscheid maakte ons toch nog een oogenblik weemoedig.

LODE OPDEBEEK

OP REIS IN VLAANDEREN

Menschen. Dieren. Steden. Dorpen. De Zee.

Pentteekeningen van Edmond Van Offel.

TWEÊDE UITGAVE

L. OPDEBEEK .— UITGEVER — ANTWERPEN
1930